

Met de stroom mee

boekerij.nl

Willem Philipsen

# MET DE STROOM MEE

Hoe ik als topmuzikant een herseninfarct overleefde,  
en een betere versie van mezelf werd



ISBN 978-90-225-8807-9

ISBN 978-94-023-1376-5 (e-book)

NUR 402

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: Hanna Radstake

Zetwerk: Elgraphic

© 2021 Willem Philipsen en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘It’s never too late to be what you might have been.’

– GEORGE ELIOT



# Inhoud

Woord vooraf	9
1 GROTE HOOGTEN, DIEPE DALEN	15
In gesprek met: Harry Philipsen	43
In gesprek met: Christophe van Dijken	48
2 HERSTELWERKZAAMHEDEN	53
In gesprek met: Maria Dzodan	85
3 EEN SPRONG IN HET DIEPE	91
In gesprek met: Sander de Kramer	127
In gesprek met: Annemarie van der Sar	132
In gesprek met: Erik Scherder	138

4	FULL CIRCLE	143
	In gesprek met: Hugo Borst	167
	In gesprek met: Stef Bos	172
	In gesprek met: Eric Corton	177
5	WILLEM 2.0	183
	In gesprek met: Willem 2.0	201
	Woord van dank	205



# Woord vooraf

Lieve lezer,

Op 12 mei 2007 begon mijn nieuwe leven. Ik leidde een heerlijk bestaan als muzikant en toen sloeg het noodlot toe. Ik werd getroffen door een herseninfarct. Mijn wereld stond van de ene op de andere dag volledig op zijn kop en er was niets wat ik eraan kon doen. Ik raakte verlamd aan de linkerkant van mijn lichaam, waardoor gitaarspelen op hoog niveau tot het verleden behoorde. Het leven stelde me voor een enorme uitdaging en ik voelde me machteloos. Het leek alsof ik geen enkele keus meer had in hoe ik mijn leven vanaf dat moment zou moeten leiden. Mijn wensen, mijn dromen lagen in duigen.

Toch besef ik steeds meer dat, hoewel ik misschien geen invloed had op wat er gebeurde, ik daarentegen wel zelf heb kunnen beslissen hoe ik vervolgens met de situatie ben omgegaan.

Iedereen kiest zijn eigen pad. Dat inzicht is voor mij van cruciaal belang geweest tijdens mijn herstel. En uiteraard was dat besef er niet van de ene op de andere dag, daar zijn heel wat uren praten met goede vrienden en familie, en heel wat keren vallen en opstaan aan voorafgegaan. In dit boek neem ik je graag mee in mijn leven, ervaringen en verwerkingsproces van de afgelopen veertien jaar.

*Met de stroom mee* staat voor mij symbool voor de levenshouding die ik nastreef. Ik probeer altijd de weg van de minste weerstand te kiezen, niet te verwarren met de makkelijkste weg, want ook op dit pad kun je voor uitdagingen komen te staan. Obstakels en problemen horen bij het leven. Leren omgaan met dat soort hindernissen is het meest waardevol voor je persoonlijke groei, je verzetten werkt averechts. Juist als je met de stroom mee gaat, kies je heel bewust waar je heen gaat en waarom. Als je je af en toe laat meevoeren, kun je op bijzondere plekken terechtkomen.

Het schrijven van dit boek is daar een voorbeeld van. In december 2018 was ik te gast bij *De Wereld Draait Door*. Ik was uitgenodigd om rond het verschijnen van het boek *Rinkeldekink* van Martine Bijl iets te vertellen over mijn eigen ervaringen met het leven na een herseninfarct. Nog geen week later ontving ik op mijn vijfendertigste verjaardag een mailtje van een redacteur van Meulenhoff Boekerij. Ze vroeg of ik er wel eens over had nagedacht om mijn verhaal aan een boek toe te vertrouwen. Een jaar eerder had ik dit al op mijn mentale bucketlist gezet om ooit

nog een keer te gaan doen als ik ouder en wijzer zou zijn, maar blijkbaar vond ze me al oud en wijs genoeg om dit avontuur met mij aan te gaan.

Er volgde een duik in mijn verleden, waarbij al snel bleek dat het best lastig is om je alle details van een bepaalde periode helder voor de geest te halen, en er vervolgens ook nog iets zinnigs over te zeggen. Ik heb veel steun gehaald uit gesprekken met mijn vrienden en familie, want hersenletsel is iets wat je met heel je omgeving doormaakt. Gelukkig voor mij is er dus sprake van een collectief geheugen, waardoor ik de gaten in mijn herinneringen kon aanvullen met die van anderen. Nog steeds zal ik sommige details zijn vergeten of kan het voorkomen dat ik mezelf herhaal. Ik hoop dat je dat deze *guy* met hersenletsel kunt vergeven.

Ook heb ik het geluk gehad onderweg een hoop mensen te mogen ontmoeten die mij hebben geïnspireerd met hun levenshouding en visie. Ik ben voor dit boek met deze bijzondere mensen in gesprek gegaan over het leven en onze relatie. Ook heb ik ze allemaal dezelfde tien vragen voorgelegd:

1. *Stel je voor dat je iets op een billboard kunt zetten wat duizenden mensen kunnen zien, wat zou de boodschap dan zijn?*
2. *Wat geeft je leven kleur? Waar word jij gelukkig van?*
3. *Hoe heeft een mislukking of vermeende mislukking later toch succes opgeleverd? Heb je een favoriete mislukking?*
4. *Wat heeft de meeste impact in je leven gehad?*

5. *Waar heb je in de afgelopen vijf jaar beter 'ja' tegen leren zeggen?*
6. *Wat is de slechtste tip die je ooit gekregen hebt en waarom was die zo slecht?*
7. *Wat is de belangrijkste les die je afgelopen tijd over jezelf hebt geleerd?*
8. *Waar heb jij je laatst nog over verwonderd?*
9. *Wie/wat is jouw held of inspiratiebron?*
10. *Als alles mogelijk zou zijn, wat is dan jouw grootste droom?*

De antwoorden die Annemarie van der Sar, Stef Bos, Hugo Borst, Sander de Kramer, Erik Scherder, Eric Corton en niet te vergeten mijn goede vriend Christophe, mijn lieve vader en mijn vriendin Maria geven, zeggen veel over hoe zij in het leven staan. De gesprekken hebben mij doen inzien hoe essentieel het is duidelijk te stellen wat voor jou belangrijk is en daar je leven naar in te richten. Elk van deze mensen heb ik op een ander punt in mijn leven leren kennen en van elk van hen heb ik weer iets anders geleerd. Ze zijn mijn helden, mijn inspiratiebronnen, en samen vormen ze mijn *tribe of mentors*. Ik ben ervan overtuigd dat het nadenken en praten over je ervaringen en dromen je helpt bepalen wat voor mens je bent, en hoe je ervoor kunt zorgen dat je bent wie je wilt zijn.

Ik vond het best confronterend om tijdens het schrijfproces terug te denken aan bepaalde momenten in mijn leven waarin het op het eerste gezicht niet beter kon gaan, maar die ik achteraf gezien te veel geïdealiseerd had. De seks, drugs en rock-'n-roll van het le-

ven als muzikant bijvoorbeeld. Ik heb een bepaald beeld over mezelf los moeten laten om door te kunnen ontwikkelen tot de persoon die ik nu ben. Ik heb veel dingen (op)nieuw geleerd, maar ik heb ook moeten accepteren dat ik sommige dingen niet meer kan. Ook heel praktisch gezien. Zonder hulp had ik bijvoorbeeld dit boek niet kunnen schrijven, met een schrijfhand die niet meer doet wat hij moet doen.

Het schrijven van dit boek is daarom op zichzelf ook een proces van verwerken, loslaten en herijken geweest. In die zin ben ik uitermate dankbaar dat ik dankzij mijn uitgever de kans heb gekregen om dit boek te kunnen maken. Ik hoop dat mijn verhaal je inspireert om mee te gaan in de stroom van jouw eigen leven en, net als ik, te leren van uitdagingen en vooral ook te genieten van al het moois dat je onderweg tegenkomt.

Willem Philipsen  
Rotterdam, mei 2021



# 1

GROTE HOOGTEN, DIEPE DALEN





# Een dag die me altijd bij zal blijven

5 mei 2007

Als professioneel gitarist heb je tijdens je carrière ieder jaar wel een paar piekdagen, zoals Koninginnedag (ik kan maar niet aan dat 'Koningsdag' wennen!) en Bevrijdingsdag. Het zijn van die dagen waarop je vaak meerdere optredens op één dag hebt. Als je meespeelt met grotere acts betekent dit flink wat extra inkomsten en mooie shows waaraan je als gitarist jouw bijdrage mag leveren. Vandaag, Bevrijdingsdag 2007, is zo'n dag. Ik verheug me extra op de shows die gepland staan, want ik begin de dag op een voor mij wel heel bijzondere plek, het bevrijdingsfestival van Roermond. Dit is waar ik ben opgegroeid, in het midden-Limburgse dorp Echt om precies te zijn, hier vlakbij. Ik kom al vanaf mijn veertiende naar dit festival en het is deze plek waar ik als jonge jongen voor het eerst in aanraking kwam met livemuziek. Ik raakte erdoor betoverd en sindsdien was het mijn grote droom hier ooit zelf te kunnen

staan. Nu is het zover. Ik sta op het gigantische podium als gitarist met een van de grootste acts van dit moment: Postmen! Als ik begin met spelen, weet ik dat de ogen en de oren van mijn familie en vrienden op mij gericht zijn, ook al weet ik niet precies waar ze staan in deze gigantische mensenmassa. Ik voel de druk om te presteren, juist hier en juist nu! En ik geniet, volop. Het is stralend weer en we spelen met de band als een geoliede machine. Dan zie ik toch ineens mijn ouders staan en ook al is de afstand best groot, ik zie dat ze glunderen van trots. Nadat we ons laatste nummer hebben gespeeld laat ik het applaus over me heen komen. Wat een fantastische start van deze dag! Ik heb helaas geen tijd om mijn ouders en vrienden gedag te zeggen, want we moeten gelijk door naar onze tweede gig: het bevrijdingsfestival in Zwolle. Dit is een van de allergrootste bevrijdingsfestivals van Nederland, met een publiek van ruim 100.000 mensen. Pffff, dat zorgt wel voor wat zenuwen. Onderweg pikken we mijn vriendin Maria op. We zijn nog niet zo lang samen en ik ben heel blij dat ze vandaag vrij is zodat ze dit niet hoeft te missen! Ze is gewapend met een nieuw shirtje dat ze speciaal voor mij 's ochtends heeft uitgezocht bij de Bijenkorf. Geen overbodige luxe, want ik heb flink staan rocken in Roermond. Met mijn droge shirtje ben ik er helemaal klaar voor om de boel even flink wakker te schudden in Zwolle. We zijn uitgelaten en de adrenaline giert door mijn lijf als we de IJssel oversteken. Zeker nu Maria als special guest aan de zijkant van het podium meekijkt, ga ik dadelijk alles geven wat ik in me heb. *Here we come!*

In de nacht van 11 mei op 12 mei werd ik wakker met de heftigste koppijn die ik me maar kon voorstellen. Zo erg had ik dat nog nooit gehad. Omdat ik het de dagen daarvoor ontzettend druk had gehad, dacht ik in eerste instantie dat mijn hoofdpijn door de stress kwam. Het was een gekkenhuis geweest. Ik had veel gerepeteerd met Buy The Grace, mijn eigen band, speelde als gitarist bij danceact Soulvation, was als hoofddocent verbonden aan het ROC Zadkine, waar ze net waren gestart met een nieuwe muziekopleiding, gaf gitaarles in Capelle aan den IJssel en was ook nog coach van verschillende bands. En tussendoor was ik op Bevrijdingsdag met Postmen door heel Nederland gescheurd om op verschillende podia op te kunnen treden. Dat was allemaal supervet, maar echt tijd om even op adem te komen gunde ik mezelf niet. Ik wilde vooral gáán, jong als ik was, boordevol energie en ambitie. En dus was ik de dagen na Bevrijdingsdag weer gelijk met mijn band de studio in gedoken om aan nieuwe nummers te werken. Ik had het namelijk eindelijk gemaakt! Al vanaf dat ik een klein jochie was, droomde ik van een carrière als rockster. Ik had er zo hard voor gewerkt om die droom waar te maken. Niets of niemand zou me nu nog in de weg staan, zeker niet een beetje hoofdpijn.

Ik ben opgegroeid in een muzikaal gezin, mijn ouders stimuleerden het maken van muziek en ik was net zes jaar toen ik mijn eerste instrument kreeg, een blokfluit. Na twee jaar blokfluitles mocht ik zelf een instrument uitkiezen en ik koos voor een keyboard. Een heel weloverwogen keuze was dat niet – het feit dat mijn vriendinnetje Kyra er ook een had, was de beslissende fac-

tor geweest. Een groot succes zou het keyboard niet worden, ik vond de lessen saai en niet leuk. Ik was gewend om lekker vrij en op het gehoor dingen na te spelen, nu moest ik een vast programma volgen en ook nog per se noten leren lezen. Langzaam aan begon ik steeds meer een eigen muzieksmaak te ontwikkelen en luisterde ik naar de muziek die ik mooi vond. Dit begon met Nirvana. Toen ik dat voor het eerst hoorde, wist ik meteen: dat is de muziek die ik wil leren spelen! Het was het begin van mijn levenslange liefde voor de gitaar.

In mijn hoofd had ik het al helemaal uitgestippeld: ooit zou ik als een zogenoemde sessiegitarist grote bands begeleiden. Maar voor het zover was, moest ik nog heel wat les- en vlieguren doormaken. Dat was voor mij absoluut geen straf. Mijn hele schooltijd speelde ik met koren en zat ik in bandjes. Met het vriendenbandje Dumped beleefde ik zelfs mijn eerste optreden in Tivoli! Mijn muzikale ambitie begon steeds serieuzere vormen aan te nemen en na mijn middelbare school koos ik ervoor auditie te doen bij zowel de rockacademie in Tilburg als het conservatorium in Rotterdam. Ik werd aangenomen in Rotterdam en zo vertrok ik als zeventienjarige vanuit de beschermde omgeving van Echt naar 'de grote stad'. Het eerste jaar was pittig; ik stond voor het eerst op eigen benen en moest me bovendien bewijzen tussen allerlei andere talentvolle leerlingen. Het werd belangrijk om kilometers op het podium te maken om meer te leren en me te onderscheiden. Ik deed overal auditie en daardoor speelde ik veel met zowel kleine als grote bands op festivals, in schouwburgen en zelfs af en toe in een televisieprogramma.

De plek die ik bij danceact Soulvation wist te bemachtigen, betekende een ontzettend belangrijke mijlpaal in mijn muzikale carrière. Mijn gitaardocent speelde als sessiegitarist bij deze groep, die was opgericht door dj Ronald Molendijk en pianist Jeroen Rietbergen. Toen hij stopte, stonden er heel veel muzikanten in de rij om zijn plek op te vullen. Gelukkig vroeg hij mij om auditie te doen. Uiteindelijk viel de keuze van de rest van de bandleden ook op mij. Soulvation stond in die tijd met onder andere de hits ‘Summer in the City’ en ‘Reset Your Brain’ op de grote podia en festivals van Nederland zoals Parkpop, North Sea Jazz en Dance Valley, dus dat was te gek. De ervaring die ik opdeed met al die optredens zorgde er ook voor dat het balletje ging rollen. Toen de band Postmen voor haar liveoptredens op zoek was naar een sessiegitarist, was het weer mijn docent die mij bij de band introduceerde. En ook dit keer met succes. Postmen speelde op dezelfde grote festivals en vaak sloot zangeres Anouk hierbij aan.

Daarnaast was ik druk bezig met Buy The Grace, mijn eigen band die, buiten mezelf, bestond uit Jacques op bas, Jornt op drum en Punto op gitaar. Het was mijn grote wens om op een gegeven moment te kunnen stoppen met spelen in dienst van andere bands en alleen nog maar als *main artist* met Buy The Grace op te treden. Het verschil tussen een optreden met mijn eigen band en mijn optredens als sessiegitarist was heel groot. Met de band traden we niet voor duizenden mensen op, maar stonden we in kleinere *venues* met een totaal andere sfeer. Daarnaast zong ik er ook bij en dat maakte mijn rol als muzikant an-

ders. Maar wat ik er vooral heel erg leuk aan vond, was dat we de muziek die we speelden helemaal zelf gecreëerd hadden. Het begon vaak met een gitaarrifje dat ik in mijn hoofd had zitten en waar we de rest omheen bedachten, vervolgens schreven we er een tekst bij. Dit waren altijd mooie avonden, beetje ouwehoeren over muziek en dingen uitproberen.

Ook die vorige avond, 11 mei, was ik met mijn hoofd bij Buy The Grace. Mijn huisgenoot Immanuel en ik waren in De Groene Engel in Oss om naar een optreden van de Amerikaanse artiest Brant Bjork te kijken. Onze manager Ram was er ook en we wachtten op spannend nieuws van hem. Een paar dagen daarvoor hadden we namelijk in Bitterzoet in Amsterdam een showcase voor Léon Happé, een manager van het platenlabel Pias, georganiseerd. We wilden niets liever dan ons eerste album uitbrengen en waren op zoek naar een label dat hierin geïnteresseerd was. Speciaal voor Léon traden we in Amsterdam op, zodat de kans dat hij ook echt zou komen opdagen een stuk groter werd. Om de avond de best mogelijke start te geven, had ik een bus gehuurd die we vulden met mensen uit ons netwerk. We hadden iedereen opgeroepen om voor vijf euro een kaartje te kopen voor ons optreden, inclusief biertje in de bus, en zo reisde een grote groep vrienden en familie onder leiding van Immanuel als *tour guide* naar Bitterzoet af. Dit gaf wel wat reuring: een band die het publiek op deze manier meenam naar zijn eigen show, dat gebeurde niet zo vaak. Na afloop van ons optreden kwam Léon lyrisch naar me toe: 'Ik vond jullie optreden geweldig en jij... wauw! Jouw favoriete gitarist moet toch echt wel

Hendrix zijn, of niet?’ Vol adrenaline keerden we na het optreden met z’n allen terug naar huis. Blij als ik was, liep ik met een fles Jack Daniel’s door de bus om aan iedereen die dat wilde een shotje uit te delen. Ik had een goed gevoel en een mooi compliment aan ons optreden overgehouden en verwachtte dat Pias op basis hiervan wel een contract met ons zou willen tekenen.

Maar ons avondje in De Groene Engel maakte me een flinke illusie armer. Ram vertelde daar ter plekke dat de platendeal met Pias uiteindelijk toch was afgeketst. Léon had een duidelijke afweging gemaakt. Hij vond ons album te gek, maar het was voor zijn gevoel nog te pril om een contract met ons te tekenen. We moesten echt nog werken aan onze livereputatie en naamsbekendheid. Nu kan ik dat wel heel erg begrijpen. Onze grote voorbeelden waren de Foo Fighters. Maar zover als zij waren we nog niet. We hadden op dat moment nog maar iets van zes optredens achter de rug, al kwam daar onder leiding van Ram wel rap verandering in. Die avond baalde ik natuurlijk wel ontzettend. Op weg naar huis belde ik mijn vriendin Maria. Ik vertelde haar over het afketsen van de deal en vroeg of ze later nog even langskwam, juist nu had ik enorme behoefte aan haar gezelschap.

Achteraf gezien heb ik enorm geluk gehad dat ze zich die avond door een vriendin had laten overhalen om nog even de stad in te gaan. Ze lag namelijk al in bed toen die belde, maar dankzij haar overredingskracht stond ze niet veel later opgefrist en wel met een drankje in haar hand in Rotown. Als ze nog steeds in bed had gelegen op het moment dat ik haar belde, had ze waarschijnlijk

gezegd: ‘Het is goed met je Willem, ik ga slapen,’ en was ik alleen in bed beland. Maar gelukkig sliep ze die avond naast me.

Eenmaal thuisgekomen vanuit Brabant dronken Immanuel, Maria en ik nog een wijntje. We praatten wat na over de avond en vervolgens doken we ons bed in. En toen werd ik wakker met die verschrikkelijke hoofdpijn. Mijn eerste gedachte was dus dat het met een glas water, een paracetamolletje en een nachtje goed slapen wel over zou gaan. Maar daar moest ik binnen een paar seconden al op terugkomen. De hoofdpijn werd nog erger en ik begon ineens allemaal kleuren te zien. Ik had totaal geen controle over wat er in mijn hoofd gebeurde. Doodeng was dat. Heel langzaam be kroop me het gevoel dat er misschien iets meer aan de hand was. ‘Ik voel me niet goed, Maria,’ wist ik met moeite uit te brengen en ik wilde uit bed stappen om een glas water te halen. Zodra ik probeerde te staan, zakte ik door mijn benen en belandde languit op de grond. ‘Shit Willem, dit is echt niet goed,’ zei Maria toen ze me zo zag liggen, ‘ik ga Immanuel erbij halen.’ Samen lukte het ze om me weer in bed te krijgen. Maar toen de linkerkant van mijn gezicht begon te hangen en ik steeds moeilijker uit mijn woorden kon komen, realiseerden ze zich dat er bij mij op dat moment iets ontzettend misging. Maria belde meteen 112 en ik hoorde haar antwoord geven op allerlei vragen die de centrale aan haar stelde. Toen ze had opgehangen en zei dat er een ambulance onze kant op werd gestuurd omdat ik zo snel mogelijk naar het ziekenhuis moest, was dat voor mijn gevoel wel wat overdreven. Maar in no time stonden ze al voor de deur en stormden de ambulancebroeders mijn slaapkamer